

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.468 van 6 mei 2014
in de zaak A. 212.095/XIV-35.569**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Raf Jespers
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 2 april 2014, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 119.757 van 27 februari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 8 april 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Verzoeker voert in zijn eerste en tweede middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepaling zou hebben geschonden. Artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de

status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, heeft geen rechtstreekse werking in het Belgische recht. Het eerste en het tweede middel zijn in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in punt 2.2.5 van het bestreden arrest vast dat verzoeker niet in kennis is over wie precies hem heeft aangeklaagd terwijl het mensen van zijn wijk betreffen en zijn broer deze zou hebben gezien in de rechtbank, dat hij de naam van zijn advocaat niet kent en dat hij niet weet wat deze voor hem heeft gedaan of hoe hij zijn verdediging heeft opgebouwd, zodat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerdelijke gerechtelijke procedure en aan de problemen of gebeurtenissen die tot die procedure zouden hebben geleid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve op wettige wijze in punt 2.2.7 vaststellen dat de kritiek van verzoeker betreffende de authenticiteit van het vonnis gericht is tegen een overtollig motief van de aanvankelijk bestreden beslissing en dat de vastgestelde flagrante onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen geloof te hechten aan het asielrelaas. Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

Zoals in punt 2.2.12 van het bestreden arrest wordt opgemerkt, worden de asielaanvraag en de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus samen behandeld en werden de verklaringen van verzoeker onderzocht, zowel in het kader van artikel 48/3 als van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). De bewijslast rust daarbij in beginsel op de kandidaat-vluchteling die zelf alle elementen die van belang zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag en nood aan subsidiaire bescherming dient aan te brengen. Verzoeker heeft de mogelijkheid gehad om alle elementen betreffende zijn aanvraag, die dus zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus omvat, aan te brengen en hij verduidelijkt niet welke elementen hij nog had willen aanvoeren. Bovendien houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De aanvankelijk bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus kan niet als zulke maatregel worden gezien nu dergelijke beslissing niet is gestoeld op het persoonlijke gedrag van de kandidaat-vluchteling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. In

tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weigeren op grond van een ongeloofwaardig asielrelaas. Verzoeker kan zich immers niet baseren op de elementen die aan de basis liggen van zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade loopt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sluit zich in punt 2.2.13 van het bestreden arrest ook aan bij de beoordeling door de commissaris-generaal van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst van verzoeker, en stelt vast dat verzoeker “geen andersluidende informatie bijbrengt waaruit zou blijken dat de informatie waarop de verwerende partij zich steunt niet correct of niet meer actueel zou zijn”. Het tweede middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zes mei tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams